

TRILER

ROMAN KULICH

PREKLJATIE



MARENČIN PT



ROMAN KULICH

PREKLATIE

MARENČIN PT

© Roman Kulich, 2016
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2016
Design © Marta Blehová, 2016
Jazyková úprava Sylvia Sachs
595. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-821-7 (brož.)
ISBN 978-80-8114-822-4 (ePDF)
ISBN 978-80-8114-823-1 (ePub)

PREKLATIE

Noc.

Ochotne vytlačila deň, svetlo nahradila svojimi bezútešnými tieňmi a chladom. Optimistické obrisy stromov, haraburdia a zvierat zmizli v pažeráku tmy.

Oblaky na oblohe, slnko taktiež. Zhltla ich...

A nahradila blikotajúcimi hviezdami či mesiacom. Konáre osík, ktoré osvecoval a ktoré sa mihotali vo svižnom vetre, vyzerali absurdne.

Aspoň Darine také pripadali.

Pritláčala nos na okenné sklo a prišlo jej na um, ako môže komicky vyzerať, ak by sa na seba pozrela z druhej strany. No to by musela aj vyjsť von. Do toho fujaka sa jej vôbec nechcelo. Skuvíňal, akoby bol naozaj živý a nedali mu dva týždne nažrať.

„Čo tu robíš, Maličká?“ ozval sa odrazu za jej napnutým chrbtom chlácholivý, no i vyčítavý hlas matky.

Darina sa mrzuto otočila.

„Ale si ma vyľakala, mama! Toto mi nerob. A nie som Maličká!“ vyprskla na ňu ako napajedené mača.

„Ale, ale! Pozrime sa, aká hrrr! Čože to do teba vošlo? Chcela som ťa iba zavolať k stolu! Ideme večerať a teba nikde?“

„Je mi nejako zle,“ odvrkla a opäť sústredila všetku pozornosť k obloku.

„Od žalúdka?“

„Nie!“

„A tak?“

„Od všetkého. Je mi proste mdlo!“

„Zasa si ťa ten tvoj kamarát Jožo nevšímal, že?“ uškrnula sa Irena Rúčková takmer od ucha k uchu a ruky si založila vbok. Bola

pripravená ukončiť tento nešvár a dostať svoju dcéru k polievke z bravčoviny, pretože sa jej opäť zdala pochudnutá. Niežeby to práve ľahala na post ociachovanej bulimičky, no jej dievčatko vedelo vyzerať aj omnoho zdravšie a čerstvejšie. Zistila, že sa jej páči jeden chlapec dole, v dedine, ale ako na potvoru o ňu on nejavil záujem, takže si dcérenka musí pár dní pekne odtrpieť. Aspoň sa naučí v podobných záležitostiach obracať už v mladšom veku. Lepšie pre ňu.

„Mama, nechaj to, prosím ťa, tak!“ obrátila sa zasa k rodičovi a jej líca horeli prudkou dievčenskou zlobou. Irene sa zdalo, že celá spurpurovela, až jej pripomenula jarnú šalotku.

„Prosím ťa! Čo sa tak rozčuľuješ? Veď už o tom aj turisti spievajú, takže žiadna tajnosť to nie je!“ triumfálne sa škerila.

„Podme jest!“ Darina napaprčene odsunula matku nabok a už aj cupitala dole po drevených schodoch, ktoré pod jej mušou váhou vydávali strohé, pukavé stony. Aróma kyslej kapustovej polievky so zemiakmi a bravčovým plieckom, na Liptove takou obľúbenou špecialitou, sa šírila po celom dome ako kúdoly hustého dymu.

Keď vbehla do kuchyne, zatiaľ čo mračila tvár na spôsob francúzskeho buldočka, jej dvaja bratia si už naberali z horúcej tekutiny.

„Čo, nie si hladná?“ spýtal sa starší Tomáš, ryšavý vysoký dlháň, aj posediačky prevyšujúci mladšiu sestru skoro o pol hlavy. Tvár mal posiatu maličkými pehami, ktoré pri zmrštení mimického svalstva pripomínali rozlezené kuchynské mravce.

„Nie som,“ klamala Darina.

„Zasa trucuješ kvôli tomu faganovi?“ usmial sa ako naprotiveň Rišo, mladší z bratov Rúčkovcov, hrdiaci sa tmavohnedými kadekami, zakrútenými do všemožných smerov. Bol o čosi buclatejší a menší ako Tomáš, no zato pôsobil mocnejšie. Najmä jeho široké ramená zvestovali, že sily má aj na rozdávanie.

„Ty si debil!“ počastovala ho Darina prívetivým oslovením.

„Dávaj si pozor na jazyk, Malička!“ vybuchol namosúrene Rišo, no bolo vidieť, že je na excentrické správanie mladšieho súrodenca zvyknutý.

„Nebudem! Nikto ma nechápe!“ vyštartovala opäť, zatiaľ čo si sadala k svojmu tanieru s veľkými varenými zemiakmi, kusiskami údeného a bravčového mäsa, plávajúceho v oranžovo sfarbenom vývare z kyslej kapusty.

Špecifická vôňa sa jej hneď infiltrovala do nosa.

„A kto by ťa akože chápal, keď si furt nadurdená, Maličká?“ spýtal sa tentoraz Tomáš a takisto sa slušne zabával. Oslovenie Maličká nebolo len bratsko-sesterského pôvodu, keďže Darina, navzdory tomu, že už mala na krku štrnásť rokov, skutočne veľmi nevyrástla, aj keď pekné ženské krivky jej určite nechýbali. Naozaj ju rozhodilo, že ten baran Jožo z Bieleho Potoka o ňu nejaví záujem, no postupne si uvedomovala, že na tom asi nič nezmení a jej večné dvorenie sa mu nemá význam.

Síce jej srdce rozožierala jednostranná láska, postupne sa však zo svojho mono ošiaľu dostávala a začala sa zaoberať aj inými záležitosťami, ako len úfaním nad pohľadom jedného vyvoleného. Ale to ešte neznamenalo, že bude mať akurátne teraz dobrú náladu!

Tak to určite!

„Je mi to už jedno! Či ma chápate alebo nie!“ naštvane si trvala na svojom, keď ich zrazu vyrušila zadychčaná matka, ktorá zbehla k nim, po schodoch, asi najrýchlejším tempom svojho života. Všetci traja sa na ňu splašene zahľadeli, zatiaľ čo im polievka či kúsky mäsa pozvoľne padali z lyžičiek do tanierov.

„Čo sa deje?“ udivene sa postavil Tomáš.

„Je tu! Zasa!“ zašeptala Irena Rúčková a tvár jej horela červeňou, akoby práve blúznila uprostred najhoršieho štádia horúčky.

„Je tu on?“ po dlhšej odmlke napokon vyriekol Rišo a zatínal päste, akoby sa práve hotoval do súboja s nenávideným sokom. Väčšina zvukov stíchla, bolo počuť kvapkanie vody v kuchynskom dreze, matkine hlboké nádychy a výdychy. A to všetko preklenuté zavýjaním drzého severáka.

„Áno, Havran!“ zamrmlala, odriekajúc dve slová ako formulku zaklínadla.

Rišo zaškrípал zubami a Tomáš buchol nervózne do stola, až mu v poloprázdnom tanieri zahrkotala lyžica.

„Je v stajni! Hnedák leží na zemi. Asi to má za sebou!“ vzrušene rapovala matka a bolo vidieť, ako veľmi sa chveje.

Tomáš už nelenil ani chvíľku, vystrelil do predsiene a zo starého vešiaka zvesil pušku.

Zbrunátnel a oči mu blýskali zvláštnym temným svetlom. Leskom dlhodobo budovaného odhodlania a neuhasiteľnej nenávisťi.

Nikto nevedel, odkiaľ prišiel, nikto netušil, prečo žije, ako žije a málokto mal o ňom vôbec nejaký poznatok. V podstate len Tomášova rodina. Oni štyria, osamotení uprostred lesa, na veľkej lúke, neďaleko Vlkolínca...

Na tejto Božej samote. Chovali pár koní a niekoľko kráv, o ktoré sa najmä Tomáš urputne staral. Po tom, ako od nich odišiel otec, všetka zodpovednosť ležala poväčšine na jeho kostnatých ramenách. Už si aj pomaličky zvykal, hoci zo začiatku ho zvieral skôr väčší strach ako zápal.

No pomyselnú pochodeň po zmiznutom otcovi držal vždy pevne a srdnato.

Rišo už hrmotal rovno za jeho chrbtom, otvoril dvere a silný vietor im obom praskol do tváří. Optimistické však bolo, že už nepršalo, len letný fujak sa práve dnes hotoval vyblázniť na okolitých fatranských kopcoch.

„Pôjdeme zadným vchodom, hej?“ stihol ešte zakričať Rišovi a ten iba mlčky prikývol. Tuhé vetrisko by mu aj tak odtrhlo každú slabiku od pier a posielalo by ich až niekam za Ružomberok.

Priplichtili sa teda k zadnému vchodu, do obrovskej stodoly, kde bol „ubytovaný“ ich skromný statok. Okrem koní a kráv sa ešte v kúte nespravodlivo krčilo kolosálne prasa, ktoré nazývali Majo, keďže matke pripomínalo zosnulého strýka Mariána a začala ho tak zveličene volať.

Havran bol ale čosi... podobné človeku.

Vlastne zohavené chlapčisko, ktoré prichádzalo úplne nahé, zablatené a špinavé od špičiek prstov na nohách až po temeno hlavy. Mal len pár dlhých mastných vlasov a spod hrubej vrstvy nečistoty, usadenej na tvári, mu svietili zaujato poskakujúce škoricové oči.

Krival a pri chôdzi sa prehýbal viac na jednu stranu. Bol chudý, ale svalnatý a šlachovitý. Pôsobil dojmom húževnatého tvora.

Nenazývali ho človekom, lebo nevedeli, či ním v skutočnosti je. To ostalo záhadou. Jeho nízke čelo a krátke, avšak silné nohy, no najmä zakrivenie tela svedčili o akejsi fyzickej anomálii, možno i mentálnej retardácii. Žil v lesoch. A vedel v nich prežiť. Občas sa proste zjavil a zabil im niečo zo statku. Väčšinou však vyžral iba mozog. Mäsa sa dotkol len občas. Predtým chovali aj ovce, síce menej, no predsa. Avšak po jeho krvavom vyčíňaní, keď si sprvoti mysleli, že ich navštevuje hladná svorka vlkov, sa oviec nadobro zbavili.

Skoro nik, až na bratranca Paľa, poľovníka z nižšie položeného Bieleho Potoka, im neveril, že tvor vôbec jestvuje.

Akoby sa zameral iba na ich rodinu. Výlučne na ňu. Asi mu nejakým spôsobom prekážali...

Pri konfrontácii, keďže k nej došlo zatiaľ len párkrát, bol v poslednej dobe čoraz agresívnejší a dovoľoval si aj na nich samotných. Zabiť ho či ublížiť mu zatiaľ nedokázali. Na to bol príliš rýchly a príliš agresívny.

Aj sa ho báli. Hoci Tomáš s Rišom by si to nepriznali ani za onen svet, bolo to tak. Vydával bolestivé, hrdelné zvuky, no ľudské slovo na nich zatiaľ nikdy nevyriekol. Azda nechcel. Možno iba nevedel.

Občas chodil po štyroch ako gorilí alfa samec, ruky mal v pomere k ľudským o dosť dlhšie a hrubšie. Poväčšine zaťaté v päst, čo mohol byť zvyk, no aj deformačné stuhnutie svalov alebo chorobné zrastenie kostí. To netušili. Takisto penis mal neúmerne malý a semenníky zrastené do zvláštneho slzovitého vaku. Tvor bol chlpatý hlavne na hrudi, ale skôr nariedko... Tvár mal však nezarastenú a trojuholníkovú. Nos na nej nesúmerne sploštený.

Ani len netušili, kto by to mohol byť.

Akiste ho ktosi nechal pred rokmi v lesoch a on dokázal prežiť. Tak si celú záležitosť zjednodušene vysvetľoval Tomáš. Dávalo to logiku... A dnes ich hodlal opäť poctiť veľaváženou návštevou.

Havranom ho volali kvôli tomu, že s ním vždy prilietavalo pár týchto tušovo sfarbených vtákov. Možno ho brali ako vrcholového

dravca, po ktorom sa môžu nasýtiť na mrcinách, no z absurdnejšieho pohľadu mohol byť ich vodca.

Akýsi podivný, rozprávkový pán krkavcov... Tých, ktorí mu robia od svitu do mrku neúnavných spoločníkov. Prvá možnosť pôsobila opodstatnenejšie.

A práve Havran sa momentálne nachádzal vnútri maštale a pravdepodobne usmrtil ich najkvalitnejšieho plnokrvníka – Hnedáka!

Sviňa mizerná!

Tomáš sa nenávisťne zamračil a pušku zovrel ešte tuhšie, akoby stískal kľzucu sa užovku. Odrazu mu čosi prišlo na um.

„Počuj! Chod' z druhej strany a zavri dvere zvonku! Potom príď za mnou!“ zakričal na Riša a do profilu tváre sa mu zaprel besnejúci vietor.

„Prečo?“ nechápal brat logiku jeho úvahy.

„Máme predsa vráta z každej strany budovy! Keď jedny dobre zavrieš, neujde tadiaľ! A z druhej strany ho dostaneme!“ pevne mu predniesol variácie nasledujúcich krokov.

Rišovi sa hneď nato tvár rozsvietila uspokojením.

„To je dobrý nápad! Ten čudák to pekne schytá! Idem tam, ale počkáš ma?“ pridvihol sánku.

„Jasné, že ťa počkám! Len si švihni, aby nám nezdrhol!“ poduril ho.

Richard sa už iba otočil a opatrne a prikrčene sa rozbehol k druhej strane stodoly. Tomáš počkal, kým sa stratí za jej rohom.

Vôbec nemal v pláne čakať ho. Rišo by ho aj tak iba brzdil a on mal dosť síl na to, aby toho kripla dostal...

Strieľať predsa vedel. A keby aj k tomu nedošlo, podľa svojej skromnej mienky mal všetky predpoklady, aby túto nahú kreatúru zložil. Už si veril. Sebadôvera sa doňho zrazu vliala ako záplava z pretrhnutej hrádze. Doslova ho vyplnila. Počul o tom, že tesne pred akciou sa takáto psychologická záležitosť môže stať. A jemu sa práve stopercentne stala.

V danom momente mohol Rišo usilovne zapierať drevenú závoru z druhej strany vrát, aby sa z tej vnútornej nedali nijako povoliť.

Pochyboval, že Havran by mal tolko deštruktívnej sily, aby ich rozbil. Urobili sa naapevno, pre ťažký dobytok.

Poriadne vydýchol a priskočil k predným dverám, ktoré boli pootvorené a z interiéru sálalo teplo a typický zápach domácich zvierat a siláže. Tú arómu od detstva miloval. Zatiaľ čo iní by iba nevrlo krčili nosmi, jeho naplňala netypickým pokojom až clivou.

Akoby ho obostrela príjemná, balansujúca tekutina, v ktorej mohol o hocičom mlčky rozjímať...

Vnoril sa opatrne dnu a na konci stajne si všimol, že protifahlé vráta sú už poriadne pribuchnuté a zahasprované. Rišo akiste o chvíľu zistí, že ho nepočkal. Nevadí. Momentálne sa musel sústrediť na svojho soka. Nahol sa doľava a zažal. Rozsvietilo sa matné svetlo, ktoré poodhalilo temné kontúry stajne. Kravy nervózne zabučali a stále živé kone akoby nechceli prestať s neutíchajúcim erdžaním. Uvedomil si to až teraz. Kvôli vetru nebolo sprvoti nič počuť. Vzadu, tam, kde stál uviazaný Hnedák, sa mihotal tieň Havrana. Spoznal by ho aj ako poloslepý.

Skrivená postava, ktorá sa štvornožky skláňala nad telom mŕtveho koníka. Tieň na stene práve čosi trhal prstami. Postrehol obrys hnedákovej hlavy, ako sa občas pridvihne a zasa bezvládne klesne na zem. Tá beštia mu akurát isto vydlabávala mozog z lebky!

Vyzeralo to strašne. A to úkaz ešte ani reálne dobre nevidel. Mohol si len predstavovať, ako sa asi celá sekvencia vyvíja.

Opatrne, po špičkách sa približoval k miestu tragédie a kravy, okolo ktorých práve prechádzal, naňho gúľali lesklými, prestrašenými očami. Na moment stíchli. Možno vyčkávali, či sa nezjavil ich osloboditeľ. Azda už necítili až takú intenzívnu pachuť smrti, ktorá sa k nim prikradla najbližšie za posledné mesiace. Priamo k ich tepúcim srdciam.

Dnes si však zubatá vybrala Hnedáka.

A to tej lesnej svini Tomáš nemohol darovať!

Nikdy!

Ešte viac sa vyhecoval k nasledujúcemu prekvapujúcemu útoku a dokonale nehučne uberal na vzdialenosti medzi sebou a Hav-

ranom. Premýšľal, kde môžu byť jeho čierne vtáky. Asi kdesi po stromoch, skryté pred vetrom. Dnu neboli, aspoň žiadneho neza-registroval.

Už počul pukanie kostí, akiste drvil prstami konskú lebku, určite tie najjemnejšie časti, pretože bola veľmi tvrdá. No tá napodobnenina človeka mala i tak neskutočnú silu. Akoby len teraz si to Tomáš plne a zhrozene uvedomil.

Ešte raz skontroloval, či je zbraň dobre nabitá a odistená.

Mohol si to dovoliť, pretože kravy a kone vydávali znovu kako-fóniu splašených zvukov. Takisto brav Majo sa v kúte ozval svojím tupým, bravčovým refrénom. Akoby žalostne kvičal, že si ho v tejto chúlостivej chvíľke nikto nevšíma.

Tomáš sa ocitol už iba dva metre od miesta tragédie.

Videl Hnedákovu prekříženú nohu, navôkol ktorých sa rozlievala riadna mláka krvi. Už zazrel aj chrbát nahého Havrana. Aj keď bol miestami čierny a zarastený, na koži prevládala červeň. Akoby sa v nej predtým nadobro vyváľal. Zretelne registroval jeho krivé lopatky a neúmerne vystúpené chrbtové stavce. Mykal sa a spokojne mrmlal.

Tomáš sa bál aj preglgnúť. Pušku stláčal nachystanú a namierenú presne na trojuholníkovú hlavu stvorenia. Na temene sa mu hom-pálalo len pár dlhých vlasov, ktoré vyzerali ako lenivo sa plaziace dáždovky.

Už zočil aj Hnedákovu roztvorenú hlavu. Lebku mu otvoril priamo nad očami, takže teraz vyzerali bizarne a neforemne. Akoby boli vytvorené zo smotanovej zmrzliny a práve sa začali pod teplom roztápať.

Urobil ešte jeden krok, namieril hlaveň na zátylok tvora a práve keď sa hotoval k tomu, aby stlačil spúšť, ozval sa z dverí, ktorými vošiel, jeho brat.

„To si nemohol počkať?“ namosúrene zvriskol a rozhliadal sa, pretože ešte Tomáša nezbadať.

Havran sa okamžite zvrtoľ a odhodil kúsok mozgu, ktorý zvieral v prstoch, smerom k Tomášovým bagandžiam. Skrčil sa a postavil

na štyri. Tomáš si všimol, že ruky, neúmerne dlhé a prehnuté v lakťoch, má strašne žilnaté, ale takisto pokryté uzlovitým svalstvom.

Ani len nestačil zakliať a vynadať Rišovi za jeho vrcholne idiotský ťah, ktorý práve predviedol.

Zaprel sa nohami o zem a dával pozor, nech sa nešmykne na konskej krvi. Hnedák mal rozpárané brucho a dohryzený krk. Uvidel aj trčiace biele stavce. Vyzeralo to strašne. No i tak musel sledovať vyrušeného Havrana. Pri výstražnom vrčaní vydalo jeho mimické svalstvo príkaz ešte viac prikrčiť beztak sploštený nos. Pripomínal mu čapatý frňák divokého opičiaka. Ceril hnedé zuby a z jeho mongoloidnej tváre sálala zverská zúrivosť. A vtom si periférne všimol vtáka. Krkavec!

Tak predsa sa tu jeden dostal! Odskočil od dokaličeného koníka, na ktorom sa akiste taktiež krmil, a vyletel kreatúre rovno na rameno. Neustále hrdelne vrčala. Uhľové oči jej žiarili šialeným odhodlaním. Vták na to ešte zdívene zakrákal.

A akoby tým vydal povel na útok.

Havran sa ešte viac prikrčil, pričom vyštartoval dopredu, zatiaľ čo Tomáš bleskurýchle vystrelil, no sám si v zlomku sekundy uvedomil, že nemal šancu trafiť. Na to bol naháč priveľmi šikový a rýchly. Guľka sa zavrtala kdesi do dosky v stene a stodolu vyplnila ozvena praskavého zvuku. Krkavec vyletel až vysoko k stropu a ihneď namosúrene krákal. Havran sa rozbehol priamo oproti Tomášovi, pričom naňho v letku skočil a rukami ho objal okolo pása, akoby sa chlapčensky pasovali kdesi na lúke.

Ale ihneď pocítil na podbruší druhotnú fázu jeho ataku. Hnisa-vými zubami sa mu zahryzol rovno do pupka.

Ucítil štipľavú, vriacu bolesť, ktorá ho v momente primäla uvažovať o tom, ako sa zachrániť. Pri prudkom náraze mu pušku vyrazilo z ruky, zakotúlala sa až kdesi k boku kobyly, ktorá prestrašene a v systematických intervaloch dvíhala predné nohy do výšky vzpriameného muža.

Akoby nacvičovala estrádne vystúpenie v zákulisí cirkusu.

Prasa divoko kvičalo a v pozadí začul vyľakané hulákanie mlad-

šieho brata. No to už sa zvrátil s priveľmi mocným protivníkom na zemi ako kľbko mačiek, hoci pri tomto divadle šlo o omnoho viac.

Hlavne jemu... O jeho draho cenený mozog. Synonymum života.

Tušil, že Havran pôjde rovno po ňom. Vždy sa v ňom rád špáral a hltal ho ako osladený veterník. Už mnohokrát našli po jeho besnení roztvorené lebky domácich zvierat, kedysi oviec, dokonca aj psa. Psy boli od prírody útočné, takže ich zamordoval mnoho...

Proti jeho obratnosti nemali väčšiu šancu. Vedel precízne používať zuby, takisto nechty. Vlastne všetko. Celé... hybridné telo.

Snáď len veľký slovenský čuvač Reno mu dal zabrať, ale takisto ho našli mŕtveho, len sto metrov od ich domu. Vykrvácal. No do hlavy sa mu Havran nedostal, takže musel obstať omnoho lepšie než jeho nebohí súkmeňovci.

Ten príbeh sa však stal dávnejšie. Teraz sa bili na smrť len oni dvaja. Cítil, že netvor ho zviera pevnejšie, rukami ho oblapil okolo hrudného koša a zahryzol do krku, no ešte stihol myknúť hlavou, aby sa netrafil do tepny, o čo mu s najväčšou pravdepodobnosťou šlo. Ako inštinktívne sa správajúcemu zvieraťu. Havran však hladný nebol.

Akoby sa im chcel mstiť!

Šiel po nich už oddávna. Nechápali prečo. V okolí lesov sa nachádzali aj iné usadlosti, turisti, no nikto ďalší o Havranovej existencii nevedel. Ani náhodou.

Nenávidel ich. Zabíjal domácu zver, ale už dávnejšie tušili, že nakoniec neodolá a ublíži aj členom rodiny.

Rišovi, matke, Darine či jemu.

Hoci sa snažil, aby sa nejako dostal z hrozného zovretia, nič nepomáhalo. Tá beštia bola ukrutne mocná. Cítil, že mu začínajú praskať rebrá. Dokonca si bolestivo všimol, že už aj jedno povolilo. Puklo ako špajdľa. Dusil sa. Sípavo dýchal a pokúšal sa dostať aspoň jednu ruku z jeho smrteľného objatia. Krk mu zatiaľ zaplavila bolesť a riava krvi.

Odrazu si to uvedomil až príliš jasne.

Tu jednoducho nemá šancu. Zomrie.

Taký poznatok ho okamžite obral o kvantum síl, ktoré vychádzali z psychologického presvedčenia o možnej pozitívnosti výsledku. Zomrie tu ako nikto! Ako ten chudák Hnedák! S prekríženými nohami, rozpáraným bruchom a ako čerešnička na torte bude o prehre svedčiť roztvorené temeno hlavy s jeho chýbajúcim mozgom.

Dokonalé zlyhanie...

Už do seba nedokázal nasať ani jedinú molekulu kyslíka. Bolo mu na vracanie, hlava šla každou sekundou vybuchnúť. Puchla, červenela, dokonca modrala. Oči mu vyliezali z jamôk. Dusil sa, no nedokázal s tým nič spraviť. To prašivé zviera ho rozpučí ako žabu. Kašlal a z úst mu po brade stekali dojčenské sliny. Lúčil sa so svetom. Začalo sa mu černieť pred očami, obrysy sa zlievali v mnoho-farebné jazero tekutiny.

Poslednýkrát sa posnažil o vyslobodenie z toho démonického zovretia. A na jeho údiv sa mu zdalo, že stisk povolil. Trochu sa nadýchol a skutočne!

Šlo to!

Vsal do seba záchrannú spríšku vzduchu, ktorá mu okamžite rozpumpovala krv v žilách. Navrel svaly na prsiach a ruky monštra zasa mierne povolili.

Netušil, koľko rebier môže mať prasknutých.

No iste mnoho.

Aj keď sa neustále snažil kopať nohami či zakliesniť ho nimi, nešlo to. Vôbec. Bol veľmi zdatným, nelútostným protivníkom. Hoci Tomáš nikdy nebýval nejakým „tintítkom“, vedel, že tu narazil na nepriepustnú skalu. Havran akoby od malička bojoval v aréne či nejakej MMA kletke.

Dostal ho do takej páky, z ktorej vyplývalo iba jediné východisko. Smrť. Potupné skonanie.

Avšak teraz sa zdalo, že sa stal zázrak a skutočne popúšťa. Práve vtedy, keď sa už-už lúčil so všetkým, čo od mala poznal. Nakoniec stisk príšera úplne uvoľnila a odskočila dozadu. Až teraz si mohol všimnúť, čo sa vlastne stalo...

Že za ňou stojí jeho brat a v rukách zviera veľké smrekové brvno, ktoré bolo na konci označované krvou.

Takže to on zaútočil na Havrana a prerušil jeho vražedné zovretie! Havran nenávisťne zasýčal, chvíľku akoby dumal nad tým, či sa opäť na jedného z nich nevrhnúť, no napokon si celú záležitosť rozmyslel a aj s poletujúcim obrovitým krkavcom sa vydal po štvornožky smerom k východu. Predtým ako opustil stodolu, stihol sa ešte pristaviť pri múkajúcej a na reŕazi sa trhajúcej krave a jediným rýchlym úderom prstov jej nenávisťne preťal hrdlo.

Akoby bolo z papiera. Vytryskla z neho krv a zviera spadlo na kolená, pričom zaryčalo hrôzou.

„Sviňa!“ počul Tomáš, ako Rišo zasýčal, no to už mu opätovná dávka kyslíka trochu zatopila v hlave. Akosi malátnel, zrazu znovu ucítil všetku ohromnú bolesť zo zranení, ktoré mu ten podliak spôsobil, až napokon logicky privrel oči a zamdlel.

Prebudil sa až vo svojej izbe.

Teda v izbe, ktorá patrila aj Rišovi, no on, ako starší a rozumnejší, sa cítil byť jej nemenovaným vládcom. Rišo mu neodporoval. Beztak by mu fyzicky nemohol konkurovať. Aj keď bol plecnatejší a tlstejší.

Ležal zababušený až po krk v perine a v ústach mal nehorázne sucho. Premkol ho pocit, akoby mal celé ŕasné a dutinu potiahnuté hustým lepidlom. V krku ho neprijemne pánilo, takisto pupok horel v jednej vatre. To boli miesta, do ktorých mu ten krivý sviniar zahryzol. Dopekla! Aby od neho ešte nedostal nejakú besnotu!

No najväčší bôľ sa rozhostil v zlomených rebrách. Celý hrudník mal neprijemne stlačený a vpadnutý. Vedel, že je to dôsledok dodrúžganých kostí. V podstate sa momentálne cítil úplne nefunkčne. Bezvýznamne! Odrazu začul tlmený šuchot.

„Si hore?“ ozvalo sa na druhej strane izby, v nedohľadne, keďže mu zavádzala nababušená perina.

Hlas sa okamžite zhmotnil. Rišo už aj stál na kraji peľasti a ostril naňho zrenicami.

„Som!“ odvrkol neprívetivo Tomáš. Ešte stále bol na súrodenca napaprčený kvôli jeho stupidnému vpadnutiu do stodoly. Veď ak by tak nespravil, všetko mohlo dopadnúť pozitívne a kripel by už

dávno ležal v mŕtvolnej póze. No teraz tu polihuje a skapína práve on! Možno je zázrak, že vôbec prežil!

„Si naštvaný, že som to prekazil, čo?“ akoby Rišo čítal jeho úvahy.

„No, to by si nemal! Ty si ma oklamal, že ma počkáš, a pritom si vtrhol dovnútra úplne sám!“ zvýšil tón hlasu na karhavý. „Ak by si tak nespravil, nemusel som tam vpadnúť práve v najlepšom! No, čo už! Ale nakoniec som ťa aj tak zachránil.“

Tomáš chcel okamžite oponovať a zahrnúť ho prietržou logických argumentov, zdôvodnení a nadávok, no napokon ubral na plyne a vyšumel.

Brat mal predsa v mnohom pravdu! Len to nechcel vidieť. Teraz, zranený a taký slabý, si to konečne uvedomil. Nemal do toho ísť osamote. Richard netušil, čo sa vnútri deje. Vlastne ani nemal ako.

Mohol by ho ešte zahrnúť výčtkami a nezmyselnou nenávisťou, ale to nechcel. Aj tak bol na podobný verbálny súboj príliš slabý.

„Asi máš pravdu,“ zamrmlal a rýchlo pozrel von oknom, nech nezbadá jeho duševný zmätok.

Rišo na moment stíchol. Pravdepodobne podobnú reakciu nečakal. Izbu vyplnilo hojivé ticho, no mladší z bratov sa napokon ozval.

„Musíme ťa dostať do nemocnice. Nie je to dobré! Rana na krku už nekrváca, mamka ti to zastavila, no bolo by sa na to treba pozrieť. A rebrá máš určite zlomené. Možno aj iné kosti.“

„Viem,“ ihneď odsekol Tomáš. „Asi by som mal. Nechcem byť kalika ako ten hnusný podliak, čo nám nedá pokoj! Krava je mŕtva, čo?“ zabodol doňho pichľavé okále.

Rišo len prikývol.

„Áno, vykrvácala. Ten sukin syn sa ešte zastavil pri vchode a usmieval sa na mňa. Len tak... celý krvavý a škaredý ako starý patizón. Iba tam tak civel a napokon zdúchol aj s tým jeho poondeným vtákom!“

„Kriste!“ vzdychol si nemohúco Tomáš. „Čo je to za beštiu, keď nám nemôže dať pokoja? Viem, že sme tu široko ďaleko len my, no i tak. Myslíš, že narušíme jeho teritórium?“

Rišo sa poškrabal po temene.

„Tiež som nad tým premýšľal, ale netuším. Akoby nás nenávidel. Jednoducho si vybíja zlosť! Aspoň mi to tak príde. Prečo nezabije aj nás? Pokojne by mohol!“

„Aby sme zatiaľ trochu trpeli?“ zauvažoval jeho súrodenec.

„Pravdepodobne! Jednoducho mu vadíme! Inak by nás zmárnil. Videl si, že je silný. A to poriadne.“

„To je. Dolámal ma ako nejakého dreveného koníka!“ vyprskol neveriacky nad vlastnou bezradnosťou a skoro nulovou nebezpečnosťou.

„Ale ty si ho dosť pekne ovalil!“ pokračoval uznanlivo.

„To hej! Podarilo sa mi!“ Rišo sa pyšne uškrnul a myslou sa vrátil nazad do zatuchnutej budovy, kde jeho brat zvädzal súboj o holý život. Striaslo ho i teraz. Ten zápach potu, krvi, zvierat a ich zaschnutých výkalov... Ten sálavý smrad blížiacej sa skazy v ňom zanechal nezmazateľný dojem. No najmä si vryl do pamäti neľudský pohľad Havrana, ktorým ho počastoval, keď narýchlo uháňal preč. Akoby v ňom zosobnil všetko, po čom tak diabolsky túžil. Smrť, zahanbenie, pomsta a láska k nekonečnej morbidnosti. Nechápal to. No zdalo sa mu, že tým pohľadom mu nechával jasný odkaz.

Ja sa vrátim! A bude to ešte omnoho horšie!

„Kde je matka?“ vyrušil ho zo zasnenia Tomáš a o sekundu bolestivo zastonal.

„V kuchyni. Chceš nejaké sedatívum? Čosi od bolesti? Čakáme na Paľa z Bieleho Potoka. Odvezie ťa do nemocnice.“

„Prečo on? Nemohli ste zavolať sanitku?“ zadivil sa nepaprčene Tomáš.

Rišo pokrčil ramená.

„Matka vravela, že to tak bude lepšie. Nech sa ako rodina podržíme. Ako vždy.“

„Keď tu nie je otec, pomôže nám asi iba Paľo. Možno má pravdu,“ rezignoval z chvíľkovej nadurdenosti. „Dúfam, že sa dám rýchlo dokopy. Ktovie, či tá sviňa zasa nepríde!“

„Ktovie. Ale už vieme, že mu dokážeme ublížiť. A pravdepodobne nás zabiť nechce. Aspoň zatiaľ! Uvidíme!“

„Len matka sa mi zdá akási divná, nie? Vždy, keď sa o ňom bavíme, akoby spätkovala a vyjadrovala sa až príliš stručne.“

„Čože?“ Rišo nechápavo nadvihol obočie. „To sa mi teda vôbec nezdá.“

„Rišo, ty si bol vždy slepý. Veď je to úplne očividné! Skús sa trochu lepšie prizrieť a uvidíš, že keď sa jej niečo presnejšie opýtaš, otáľa s odpoveďou, akoby sme sa bavili o nejakej rakovine!“

„A nie je ten netvor rakovine podobný?“ zakontroval Rišo a v očiach sa mu zablysko, keď mu Tomáš oznámil, že jeho zrak pravdepodobne potrebuje prešetrenie.

„Rakovine? Havran? To hej. Je to taký tumor našej rodiny, to si sa celkom trafil!“ energicky zvýšil hlas, no ihneď zvrátil tvár do bolestivej grimasy, pretože bôľ sa prihlásil do rozhovoru intenzívnymi impulzmi vo všetkých dochrámaných častiach.

„Nevšimol som si, že by bola nejaká divná. Jednoducho ju to morí, má to už beztak ťažké. Keď nás otec opustil, skoro sa zbláznila. A teraz ešte toto? Nečudujem sa, že sa jej o tom nechce baviť. Ty hej?“ Rišo hľadal všetky rozumné argumenty na obhajobu vlastnej tézy a aj samotnej matky.

Prišlo mu to hnusné a hrubé, aby ju Tomáš obviňoval z nejakého tajného sprisahanectva a bohvie ešte čoho. Len kvôli tomu, že sa sem-tam tvári tajnostkársky. Vôbec by jej nezazlieval, ak by o zlovestnom tajomstve ich domu a príľahlých lokalít, prípadne ich samotných, absolútne nediskutovala.

Znenazdajky ich však prekvapila hlavná postava rozhovoru... Matka. Vtrhla dnu a v rukách zvierala hrniec, plný vychladnutého, vylúhovaného rumančeka, takisto bielu handričku.

„Ty už si hore? Bože!“ zaúpela, keď zbadala žmurkajúce, no unavené synove oči. Tomáš na ňu iba prekvapene hľadel a napokon sa pokúsil slabo usmiať. Podarilo sa.

„Som! Ale všetko ma bolí ako čert!“ oznámil jej to, čo už asi samotná veľmi dobre vedela. Zrazu sa cítil akosi previnilo za to, že matku vôbec z niečoho obvinil, no ten konkrétny pocit o jej čudesnom postoji k Havranovi ho hľušil už dlhšiu dobu. Nedal sa len tak ľahko odstrániť.